

blev dømt for falsk Underskrift paa en Fuldmagt. Man sagde til ham i Retten — jeg var tilstede og erindrer netop, at Dommeren brugte disse Ord —: Hvis den tidligere Lovbestemmelse endnu bestod, vilde jeg have dømt Dig fra Livet, nu derimod kan jeg kun dømme Dig til livsvarig Deportation til en af de værste Colonier, som England har. Denne Mand er igjen kommen tilbage til England og har faaet en passende Sum voteret af Parlamentet, hvorfor? Fordi han var dømt uskyldig. Jeg siger altsaa, at, naar saadanne Tilfælde kunne indtræffe, er der dog virkelig stor Opfordring, til at stemme for Affsaffelsen af en Straf, hvis Beholdelse man ikke troer er absolut nødvendig for Samsfundets Velfærd. Jeg skal altsaa ikke af den Betragtning, at et saadant Forslag skulde udgaae fra Regjeringen, lade mig afholde fra at stemme for Forslaget om denne Strafs Affsaffelse, naar det ærede Medlem stiller det til 2den Behandling. Jeg maa tilstaae, at det er med overordentlig store Tvivl, jeg gjør det, men jeg vil hellere feile paa Mildhedens Side end paa Strenghedens, end sige Uretfærdighedens. Jeg skal for Øvrigt ikke opholde de Herrer med flere Bemærkninger, da vi jo ere enlige om at lade Sagen gaae til 2den Behandling, hvortil da de fornødne Forslag kunne stilles.

Tsberning: Det falder mig paa ingen Maade ind at ville hindre det ærede Medlem eller andre ærede Medlemmer i at stille Forslag til Dødsstraffens Affsaffelse; men jeg advarer kun imod at gjøre det, ved denne Leilighed, hvor nemlig Sagen bør staae ganske anderledes. Naar vi give en Lov, der indeholder Straffebestemmelser, og levere den til Regjeringen, der er den udøvende Magt, og vi ved denne Lov berøve den udøvende Magt et Middel, som den paa den Tid endnu anseer nødvendigt for at haandhæve den Ro og Orden, der skal være i Landet, saa stille vi Sagen ganske anderledes, end naar vi ved andre Leiligheder, hvor der handles om Samsfundets Organisa-

tion, søge at bringe Regjeringen til at gjøre et Skridt fremad, og ikke spørge om Regjeringen vil det, — Noget, som vi for Resten i Grunden ere nødt til at gjøre, efter som alle vore Beslutninger ikke have det Mindste at betyde, naar ikke den kongelige Underskrift kommer derpaa. Exempler som dem, den ærede sidste Taler fremsatte, og i det Hele, hvad der i den senere Tid kan siges til Fordeel for Dødsstraffens Affsaffelse, vilde de ærede Medlemmer, der ikke have læst det, kunne læse meget bedre endnu i et Skrift, der er udgivet af en Mand, Sanson, som tilhører en Familie, der gennem 2 à 3 Generationer har levet af at hugge Hovedet af Folk. Han har skrevet en noget langtrukken, men for Resten yderst interessant Bog, hvori han anfører mange Kjendsgjerninger i denne Retning, og gennem dem kommer han — og han er en Mand, der har megen Erfaring i dette Capitel, — til den Slutning, at det er bedre at lade være at hugge Hovedet af Folk. Jeg har læst denne Bog og fundet, at det, den indeholder, dog altid er Noget, der fortjener Opmærksomhed. Men i dette Skrift er der Intet, der viser, at vi her i dette Dieblis skulle afgjøre dette Spørgsmaal, da der nu slet ikke handles om, at der absolut skal hugges Hovedet af Folk, men kun, om det er hensigtsmæssigt at beholde Dødsstraffen, indtil en Erkjendelse om dens Uhenigtsmæssighed kommer tilstede. Forøvrigt skal jeg gjøre opmærksom paa, at det: at fastsætte Dødsstraffens Affsaffelse i denne Lov og dog at lade staae Capitlet om Queller gaaer under ingen Omstændigheder an. At sige, at enhver Privatmand har Lov til mod 3 Maaneders Fængsel at stifte sin Modstander ihjel, og saa samtibigt dermed at berøve Staten Ret til igjennem Domstolene at faae sin Modstander dømt til at miste Hovedet, det gaaer ikke an; der er en Modsetning i at overlade Livet til den private Haand og ikke at ville overlade det til det Offentliges Haand. Hvad nu det ærede Medlem for Ddenste Amts Bdie Valgkreds angaaer, som siger: Hvad gjør det, lad Forbryderen beholde sit Hoved, og sæt ham